

Predmet: Jajce

Viši sud u Beogradu – Odeljenje za ratne zločine

Broj predmeta: K. Po2 5/22

Krivično delo: ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. KZ SRJ

Optuženi: Jovo Jandrić i Slobodan Pekez

Glavni pretres: 24. 4. 2024.

Ispitivanje svedoka vrši se putem videokonferencijske veze sa Osnovnim sudom u Estersonu u Švedskoj.

Ispitivanje svedoka/oštećenog Mustafe Bajramovića

Svedok/oštećeni Mustafa Bajramović, sin ubijene Ekreme Bajramović i brat ubijenog Sabahudina Bajramovića, naveo je da u celosti ostaje pri iskazu koji je dao 7. oktobra 2021. godine u Ambasadi BiH u Stokholmu. Naveo je da je od rođenja pa do kritičnog događaja živeo u porodičnoj kući u Čerkazovićima. Dana 10. septembra 1992. godine, svedoka i njegovog brata Sabahudina probudila je njihova majka Ekrema i pozvala da izađu iz kuće jer optuženi Jovo Jandrić hoće nešto da ih pita. Čuo je optuženog Jandrića kako visokim glasom galami da idu napolje. Svedok je izašao iz kuće i video je optuženog Jandrića sa puškom, koju je uperio u njih, a kraj njega je bio i Mirko Pekez, koji je pazio da neko od njih ne pobegne. Na putu u blizini svedokove kuće, video je svoje rođake Irhada Bajramovića i Mustafu Bajramovića, koji su stajali između dva naoružana čoveka koje svedok nije poznavao. Jandrić im je rekao da krenu prema kući Nurke Zobića, a kada je svedokova majka krenula da zaključa njihovu kuću, Jandrić joj je rekao da ostavi ključ. Kada su došli do raskrsnice gde se nalazila Nurkina kuća, video je masu ljudi, sve komšije iz Čerkazovića, osim Zobića, koji su sedeli na putu, dok su oko njih bili naoružani ljudi. Rečeno im je da i oni sednu sa tim ljudima, što su i učinili. Video je među naoružanim ljudima, kojih je bilo desetak, braću Savić, Milu i Paju, sinove Ljupka Savića, kao i Milorada i Simu Savića, koji su takođe bili naoružani automatskim puškama i imali maskirna odela. U odnosu na svedoka, sa desne strane je bio Zoran Marić, obučen u uniformu nekadašnje JNA, koji je svoju pušku naslonio na ogradu i uperio je u meštane Čerkazovića koji su sedeli. Zorana Marića je svedok dobro poznavao jer je išao u školu sa svedokovim starijim bratom Šemsudinom. Grupi je prišao Mirko Pekez i ispitivao ih gde im je mitraljez, gde im je radio-stanica. Optuženi Jovo Jandrić i Mirko Pekez otišli su do kuće Nurka Zobića, galamili da im otvore vrata i pretili da će pucati ako im ne otvore. Čulo se udaranje u vrata i jedan pucanj. Nakon toga su iz kuće izveli celu Nurkinu porodicu, suprugu i dva sina. Tukli su ih rukama i nogama i vodili prema grupi meštana koja je sedela. Jandrić i Pekez su otišli i na vrata kuće Nurkine sestre, koja se nalazila odmah do Nurkine kuće. Vrata im je otvorila Nurkina sestra, a iz kuće su izašli Adis Zobić i Đula Zobić, kojoj je Jandrić rekao: „Zašto kriješ ustaše, majku ti tvoju” i tukao je policijskim pendrekom po glavi i ramenima. Jovo Jandrić im je rekao da ih vode u razmenu za njihove vojnike i da će ići u Barovnice preko planina Gorica i Hotomalja, što je udaljenost od oko 20 kilometara. Grupi skupljenih civila iz Čerkazovića naređeno je da idu u koloni dva po dva, a svedok je bio sa Adisom Zobićem, sinom Nurke Zobića. Tom prilikom im je

neko od vojnika koji su ih vodili rekao da im „ni Alija više neće pomoći”. Dve starije žene Faza i Fahra Balešić, nisu mogle da idu, pa su ih vojnici vređali govoreći im: „Balinko, hajde požuri”. Kada su došli do raskrsnice koja vodi do Ljoljića naređeno im je da sednu. Za to vreme optuženi Jovo Jandrić je nešto šaputao sa Mirkom Pekezom i braćom Savić, pa je pozvao jednog vojnika rekavši mu: „Hajde, Vrakelja”, nakon čega su oni otišli prema Ljoljićima. Nakon 15–20 minuta Jandrić i ostali su se vratili iz Ljoljića sa 5–6 ljudi. Među njima su bili i svedokov tetak Omer Karahodžić, tetka Zarifa i njihov sin Senad. Primetio je da Jovo Jandrić udara Omera pendrekom po glavi. Senad Karahodžić je bio autističan i nije razumeo komandu da treba da sedne, pa ga je Jandrić udarao pendrekom sve dok nije pao na kolena. Ubrzo je Jovo Jandrić naredio da se svi ustanu i krenu dalje. Vojska se rasporedila oko ljudi iz Ljoljića i Čerkazovića koji su krenuli u koloni dva po dva, a svedok je išao na čelu kolone. Fahra Balešić nije više mogla da hoda, pa su je Irhad, Mustafa i Latif nosili. Dok su išli prema Tisovcu Jovo Jandrić je pitao svedokovu majku gde su joj sinovi, misleći na njegovu braću Elka i Edina. Dok su išli putem, vojnici su na svakih 50 metara puta ispaljivali po jedan metak. Asmer se okrenuo prema svedoku i rekao mu: „Musa, ovo ko da sanjam”. Ubrzo su došli do jedne drvene ograde, preko koje su prelazili pojedinačno da bi prešli na livadu Pere Savića, gde su ih vojnici postrojivali u vrstu. Ubrzo im je prišao Mirko Pekez sa jednim prslukom koji je stavio ispred njih i rekao im da na njega stave sve što imaju kod sebe – novac, nakit i ključeve, jer će ih u protivnom streljati. Nakon što su predali stvari, ponovo su bili postrojani u kolonu dva po dva i krenuli su prema šumi. Kada su se primakli šumi naređeno im je da ponovo sednu i gledaju prema jarku. Kraj svedoka je bio njegov tetak Omer Karahodžić, a vojnici su se prestrojili i stali im iza leđa. Tetak mu je šapnuo da će ih sve pobiti i u tom trenutku je počela rafalna pucnjava. Svedok se u tom trenutku digao i skočio u jarak, a odmah za njim i tetak Omer. Kada su rafali prestali, čuli su se pojedinačni hici, a neko do vojnika je rekao da se „nešto iz jarka čuje”, pa je u jarak skočio vojnik Blagoje Jovetić iz Ljoljića i još jedan sa njim, pa su počeli da pucaju. Video je vatru iz puške i pao je u desnu stranu gde je i pogođen na pet mesta. Iz jarka se čula sporadična pucnjava, vojnici su pucali na one koji su još davali znake života. Čuo je Adisa Zobića, koji je bio dete staro devet godina i koji je, izgleda, bio teško ranjen, zvao je svog oca, a zatim je čuo da neko od vojnika govori: „Udri ga da se ne pati”. Usledio je jedan kratak rafal, posle kog više nije čuo Adisa. U jarak je sišao i Mirko Pekez, koji je u nekog pucao kratkim rafalom. Nakon što je Pekez izašao iz jarka, čuo je da razgovaraju da u jarak bace ubijene ljude koji su ostali na livadi. Jovo Jandrić je stao iznad mrtvog Mustafe Mutića zvanog Mutan i rekao: „Vidi što mu se brkovi smiju”. Svedok je znao da se radi o Mustafi Mutiću jer je on jedini imao brkove. Čuo je kako bacaju mrtve ljude u jarak i da neko govori: „Uzmi je za dimije”. Kada su sve pobacali u jarak, krenuli su prema Čerkazovićima sa nekom četničkom pesmom. Svedok je ležao u jarku, desna strana tela mu je bila ukočena, pa je jedva ustao. Pogledao je gore i video hrpu mrtvih ljudi, jedne preko drugih. Pitao je da li je neko živ i tada se javio Nurko Zobić, koji ga je pitao: „Jesi li to ti, Asmere?”. Kada mu je svedok rekao: „Nurko, ja sam, Musa”, Nurko je počeo da plače. Utom se čuo Mustafa Bajramović, koji je pokušavao da se nasloni na ivicu jarka, bio je pogođen sa nekoliko metaka u visini ramena. Zatim se čula i njegova supruga Zejna, koja je puzila prema njemu. Mustafa je pitao Nurku da li ima nož da mu prekrati muke jer trpi jake bolove. Psovao je Jovu Jandrića i pitao šta je uradio sa njima i zašto ga je ostavio živog. Nurko je bio

ranjen u nogu, ali je ustao i rekao da odatle treba da beže, a Zejna je rekla da ona neće da ide bez svog muža. Svedok je sa Nurkom Zobićem izašao iz jarka i krenuli su prema šumi na suprotnu stranu od one gde su ih streljali. Zašli su u šumu nekih 50 metara i čekali da vide da li će još neko izaći iz jarka i krenuti sa njima. Dok su sedeli Nurko mu je rekao: „Musa, pobili su mi svu porodicu” i svedok je tada shvatio da majku i brata više nikada neće videti. Dogovorili su se da krenu nazad u Čerkazoviće jer je Nurko znao komšiju Srbina Pavu Marića, koji je dobar čovek. Krenuli su kada je svanulo i došli do kuće Pave Marića, koji se sedeo u dvorištu na jednom panju i pušio lulu. Kada ih je video da prilaze ustao je i pitao Nurku šta se desilo, a ovaj mu je dogovorio da su sve pobili i nabrojali su mu sve komšije koje su u tome učestvovale. Zatim je Pavo probudio svog unuka i rekao mu da ide po vojnu policiju, a svedoka i Nurku Zobića uputio da odu u kuću Fatime Karahodžić, koja je bila uz njegovu kuću. Ubrzo su iz pravca Jezera stigli vojni policajci i počeli da ih ispituju ima li još neko da je preživeo, pa su otišli na mesto zločina i doveli Zejnu Bajramović, koja je bila ranjena u stomak i Omera Karahodžića. Vojna policija ih je odvezla do Šipova u bolnicu, pa u Banjaluku u bolnicu Paprikovac. Svedok je u bolnici video da su na njegovom dresu „Crvene zvezde”, koji je nosio, na desnoj strani tri rupe. U istoj bolnici je bio i Nurko, koji mu je pričao da su ga bolnički čuvari zlostavljali jer je neko od ranjenika Srba rekao da su ga uhvatili na liniji. U bolnici je ostao pet dana, a od jedne devojčice je čuo da su ranjenici međusobno razgovarali da „onog Baliju treba baciti sa balkona” pa više nije ni izlazio iz svoje sobe. Bolničkom osoblju je rekao da ima sestru u mestu Volari kod Šipova, pa je dobio kartu da može tamo da otputuje. U Volarima je sreo Asima i Fahriju, koji su mu pričali da je dosta Pekeza bilo prisutno kad su odvedeni iz Čerkazovića i Ljoljića i streljani. Ne može da se seti da li je u danu kada su streljani video optuženog Slobodana Pekeza jer je išao na čelu kolone, a vojnici su bili raspoređeni oko njih, ali je od preživelih Nurka Zobića i Omera Karahodžića čuo da je i on bio. Svedok je ranjen u rame, glavu, uho i na dva mesta u leđa. Kao trajnu posledicu ima osećaj bola prilikom svake promene vremena i nije mogao nikada da se bavi sportom.

Sledeći glavni pretres zakazan je za 9. maj 2024. godine, sa početkom u 10 časova.